

# Usta

– kemalat · 25 Ekim 2013

---

Su ile karıştır unu, hamur olsun,  
Unutma tuzunu.  
Yoğur, gelsin kıvama,  
Dinlendir, tutana dek mayası.

At odunu meşe olsun,  
Taş fırın da harlansın.  
Açarak kocaman ağzını,  
'Hadi gel, neredesin?'

Can atar canından,  
Biraz korkak, biraz ürkek,  
Cana gelmek için bekleyen.

'Tamam, geldi zamanı', der usta,  
Açarken hamurunu elleri ile mahir,  
Serer küreğine, gönderir  
Hararetle bekleyen cehennemine.

Oturur, başlar hasbîhâle,  
Tez canlı, sabırsız müşterisiyle.  
'Hani nerede canıma can katacak aşım?  
Usta bir daha baksan,  
Belki pişmiştir taamım.'

Usulca kalkar masadan,  
Bir yanana, bir de yakana bakar usta.  
Odun atar oduna birkaç adet daha  
Kükreler taş fırın iyicene.

'Ne olur, kurtar beni zulmetten'  
'Sabret, merak etme!'  
Tatlı bir tebessüm yüzünde,  
Gülümser aynı vakitte.

Yakar bir cigara, çıkar kapının önüne,  
Selâm alır hem verir selâmını,  
Sokağından gelip geçene.

Azalmıştır kahkahası,  
Duyulmaz olur telâşesi alevin.  
Bir nefes daha çeker,  
Bırakır izmaritini küllüğe.

'Bak! Şimdi oldun, erdin kemâle'.  
Sallar küreğini usta yeniden,  
Çekip alıverir ateşten.  
Ateş sessiz, pide sessiz.

İkram eder hürmetle,  
İştiaqla bekleyen talibine.

Mutludur şimdi her biri;  
Pişiren, pişen, nasiplenen.

Gir cehenneme ki, can olasın,  
Beri kalıp çürümeyesin.  
Doysun aç bedenler,  
Daim olsun hayat sayende,  
Hünerli ustanın gönlünde.

Kemal Alkan